

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

חסיד סמוי הרב בנימין בלך

במידה רבה לדרך שבה התוודעתי לרבי מליובאוויטש, ולסיבה שבגללה - כך אני סבור - הוא בחר דווקא בי לצורך משימה מיוחדת במזרח הרחוק.

הפעם הראשונה שבה פגשתי את הרבי הייתה במהלך שנות תש"כ (1960), כאשר התמניתי לשמש נשיא המועצה הארצית של רבני ישראל הצעיר. מזכירות הרבי יצרה קשר עם ארגון ישראל הצעיר, והזמינה את נשיא המועצה לפגישה עם הרבי כדי לדון בנושא יהדות ברית המועצות. אף שחלפו שנים רבות מאז, אני עדיין זוכר את יראת הכבוד שחשתי כאשר נפגשתי פנים אל פנים עם אותו ענק תורני. פגשתי בימי חיי הרבה מאוד אנשים חשובים ומפורסמים, אולם את הרבי אפפה הילה של הקדושה שכמוה לא ראיתי מעולם.

בשעתו, סוגיית יהדות רוסיה עדיין לא הפכה לפופולרית כל כך כפי שהפכה להיות ברבות השנים, והרבי ניסה לשכנע אותי - בתור נציג ארגון ישראל הצעיר - בצורך החיוני לסייע ליהודי רוסיה להישאר מחוברים ליהדותם. הוא הבין שהגישה הרווחת בקרב יהודי ארצות הברית היא שיהודי רוסיה אבדו לנצח מעם ישראל - או שהם התבוללו, ואפילו אם היו ביניהם כאלה שעדיין נאחזו בשרידי יהדותם, הרי אין איש מהעולם שבחוץ המסוגל להתמודד אל מול האימפריה הסובייטית ולהציל אותם.

אולם, הרבי סבר אחרת. הוא לא היה אדם שאי פעם יוותר על יהודי או שיתייאש מהסיכוי לסייע לו. גישתו הייתה שעלינו לקפוץ אל המים, ורק אז יבקע הים. ואכן, כפי שמוכיחה כיום ההיסטוריה, כך בדיוק אירע.

הפעם הבאה שבה פגשתי את הרבי הייתה בשנת תשמ"ט (1989). בשעתו, לקחתי שנת שבתון מתפקידי כרב קהילה וממשרת ההוראה שלי, כדי להתמסר

«



שמי בנימין בלך, ואני נצר למשפחת רבנים וותיקה - למעשה, אני הוא העשירי בשושלת ארוכה של רבנים מוסמכים במשפחתי הנמשכת מזה עשרה דורות רצופים.

אבי היה רב חסידי - מחסידיו של האדמו"ר מצ'ורטקוב - וכיהן תחילה כרב קהילה בציריך, שווייץ, שם נולדתי, ומאוחר יותר בשכונת בורו-פארק שבברוקלין, ניו יורק. הוא שימש גם ראש ישיבת 'מתיבתא תורת אמת', שם התחנכתי. כך יצא שאבי היה גם המורה הראשון שלי ובעל ההשפעה הגדולה ביותר עלי. אחרי שסיימתי את חוק לימודי 'תורת אמת', למדתי בישיבות הגבוהות 'תורה ודעת' ובישיבת לייקווד. את ההסמכה לרבנות קיבלתי מה'ישיבה-יוניברסיטי', וגם השלמתי תואר שני בפסיכולוגיה באוניברסיטת קולומביה. בהמשך, שימשתי רב קהילת 'ישראל הצעיר' ('יאנג יזראל') באושנסייד ובמקביל גם לימדתי בישיבה יוניברסיטי.

אני מרחיב כאן בנוגע לרקע שלי, משום שזה קשור

שנותר לי לעשות היה רק לדבר. הרצייתי באוסטרליה ובניו זילנד; הרצייתי בסינגפור ובטוקיו; הרצייתי בבנגוק ובהונג קונג. בכל המקומות שאליהם הגעתי התקבלתי בסבר פנים יפות, והמשימה שלי הוכתרה בהצלחה רבה. אחרי שחזרתי ממסעי - שארך כמעט שלושה חודשים - הלכתי להיפגש פעם נוספת עם הרבי. הוא שיבח אותי על הישגיי, ואז הוא הוסיף ואמר, "אני מאוד מרוצה מכל מה שעשית, ואני רוצה לומר לך דבר מה - בין אם אתה מודע לכך, ובין אם לאו, דע לך כי בפנימיותך אתה באמת חסיד, חסיד סמוי!"

לדעתי, זו הייתה אמירה יוצאת מן הכלל, והיא באמת הצליחה לתמצת את הגישה של תנועת חב"ד-ליובאוויטש - שלא לשפוט שום יהודי על פי חיצוניותו, אלא להכיר במהות הפנימית של כל אדם ובעוצמות הגלומות בו: היכולת להפוך את העולם הזה למקום טוב יותר.

הרב בנימין בלך הוא תלמיד חכם מפורסם, פרופסור לתלמוד בישיבה יוניברסיטי ומחברם של ספרים רבים בנושאי יהדות בשפה האנגלית. הוא רואיין בחודש טבת, תשע"ב (2012).

לכתיבת ספר שרצייתי לחבר, ושכסופו של דבר התפרסם תחת השם Understanding Judaism: The Basics of Deed and Creed ('להבין את היהדות: יסודות הקיום והאמונה'). אולם, עוד לפני שהספקתי להירתם לאותו פרויקט, קיבלתי טלפון ממזכירו של הרבי, הרב יהודה לייב גרונר. הוא אמר לי: "הבנו שאתה כרגע בשנת חופשה. לאור זאת, מעוניין הרבי לפגוש אותך כדי לדון במשימה מיוחדת. הוא מעוניין לשלוח אותך למזרח הרחוק - כדי לשוחח עם היהודים הנמצאים שם ולקרבתם לתורה ולמצוות".

עצם הפנייה אלי החמיאה לי, כמוכן, אבל המחשבה הראשונה שעלתה במוחי הייתה, "כנראה שהרבי רוצה שאגייס כספים עבור חב"ד", ושאלתי האם אמנם זוהי הסיבה האמיתית לפנייה. אך התשובה הייתה לאו רבתי וחד משמעי. "איננו צריכים אותך לשם גיוס כספים. אנו צריכים אותך".

כעת גברה תמיהתי כפליים. "אתם צריכים אותי? האם אתם בטוחים שהגעתם לאדם הנכון?"

למען האמת, לא היה נראה לי מתקבל על הדעת שהרבי יהיה מעוניין לשגר אדם כמוני למלא משימה עבורו. אינני חסיד. אני רב אורתודוקסי מודרני, המתלבש בהתאם - ללא זקן, ללא פאות ארוכות, ללא כובע שחור, ללא מעיל שחור. אמרתי זאת לרב גרונר, אך הוא הגיב, "הרבי לא שופט אנשים על פי חזותם החיצונית. חוץ מזה, הוא מכיר אותך היטב. הוא מעוניין שתגיע לשמוע על הרעיונות שהיו לו בקשר אליך".

באתי, אם כן, לפגוש את הרבי, והוא הסביר לי שהוא מעוניין לשלוח אותי לבקר בקהילות שונות ברחבי המזרח הרחוק, במקומות שבהם הוא כבר תקע יתד וכבר הייתה נציגות של שלוחי הרבי. להבנתי, הסיבה שהרבי רצה שאסע לשם הייתה מאחר שלאדם כמוני - אקדמאי, בעל חזות מודרנית ודובר אנגלית עכשווית - יש אולי את היכולת להעביר את התכנים ואת המסרים התורניים ולהתחבר אל האוכלוסייה המקומית ביתר קלות, ובכך לסלול את הדרך גם עבור שלוחיו של הרבי, ולחבר בין כולם.

איך יכולתי לסרב לבקשתו של הרבי? כמוכן שנסעתי. החסידים, שליחיו של הרבי, ארגנו את הכל - כל מה

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — במכתב לשען, מסיק הרבי לקח והוראה בעבודת ה' מפעולת השען. המנגנון הזעיר שבשען, המפעיל סדרת תגובות שרשרת, מאפשר לאדם להתנהל על פי לוח זמנים, ובכך להתנהל באופן יעיל ויצרני. כך, גם מצווה שגרתית, אותה מקיימים בעזרת חומרים גשמיים רגילים, עשויה לחולל שינוי ברגש ובשכל של היהודי.¹ י"א בטבת

< תשמ"ז (1987) — בתור הכנה לקראת יום ההילולא של הרבי הריי"צ, הורה הרבי לחסידים לגשת להיבחן מידי עשרה ימים אצל רב או משפיע, כדי לוודא כי הם אכן מתקדמים בלימוד התורה ובעבודת ה'.² י"ב בטבת

1. אגרות קודש, כרך יב, עמ' רי
2. ספר השיחות תשמ"ז, חלק א, עמ' 245

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פרויקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015